

Příloha k protokolu o SZZ č.

Jméno: Kateřina Spustová

Vysoká škola: **FF JU v Českých Budějovicích,
Ústav estetiky a dějin umění**

Obor: **Estetika**

Datum odevzdání posudku: 7. 6. 2014

Vedoucí: **Mgr. Peter Chvojka, Ph.D.**

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Simulakrum, hyperrealita a estetické kódy prezidentské volební kampaně

.....
(téma)

Název bakalářské práce Kateřiny Spustové slibuje narušit mýtus humanitních věd, zvláště estetiky jakožto svět odtržený od reálného dění, svět nezainteresovaný jakýmkoli teoretickým či praktickým utilitarismem a chce prokázat schopnost aplikace zvláště sémiotických teorémů na konkrétní politickou událost, dohledat účinek znakových kódů na publikum a snad i dešifrovat důvody úspěchu či neúspěchu jednotlivých kandidátů prezidentské volební kampaně. Potud je snaha autorky velmi záslužná, plná odvahy. Na druhé straně musí být tato zdravá troufalost vyvážena obezřetností, neboť aplikace je mimo jiné revizí teoretického východiska a tato teorie konfrontovaná praxí podléhá jiným zákonům než třeba hypotézy s čistě provokující ambicí.

Nutno říci, že předložená práce odkrývá spíše stinné stránky a rizika přehnané interdisciplinarity a sebevědomí. Autorka využívá mezioborového charakteru estetiky a do své hry zapojí sociologii, lingvistiku, mediální studia, přičemž jsou mnohdy velmi zkratkovitě, vágně a bohužel i dezinterpretovaně komentována klíčová díla uvedených oborů. Nelegitimní není ona interdisciplinární šíře, ale spíše neschopnost udržet centrální motiv, k němuž by se mezioborové poukazy měly vázat jako svému středobodu, červené niti. Autorka zažívá několik nevázaných exkurzů, jež se občas zlehka protnou spíše jakýmisi oslími můstkami. Plavba bez kompasu bývá vzrušující snad pro plavce, méně pro pozorovatele.

Zajímavý nápad prokázat souvislosti sociálních proměn a vněmu řeči je realizován za pomoci převratného díla J. Habermase Strukturální přeměna veřejnosti a několika filozofických reflexí řečového systému. V závěrečné části kapitoly je jakási velmi chaotická sémioticko – sociologická úvaha, jež má shrnout dosavadní analogie těchto dvou oblastí. Zřejmě měl být využit Habermasův koncept refeudalizace společnosti a porovnán s postupnou ztrátou víry v čistě referenční podstatu řeči, její předmětně denotační odkaz, jak naznačuje vývojová linie Bacon – Hobbes – Lock – Berkeley a Hume. Kde se však buď přímo v Baconovi či zprostředkovaně v přesné interpretaci Tomáše Hlobila dočteme, že: „V Baconově teorii je znak, jakožto nositel významu, zakládán pojmem – označujícím,

který odpovídá podstatě věci – označovanému.” (s. 12)? Pojem je označující? Věc je označovaná? Jakou funkci má “znak, jakožto nositel významu”? A zároveň aplikováno: S1 je označované a veřejná sféra označující? Toto prosím důsledně vysvětlit včetně principu refeudalizace. Domnívám se však, že to nebude možné, neboť jde evidentně o dezinterpretaci obou zdrojů.

V teoretické části se přece místy ukáže, že autorka je schopná analyzovat náročné texty (Lachmannová, Foucault, Baudrillard, Barthes aj.). Nepochopitelné zůstává, proč nejsou citace přeloženy do češtiny, když se dokonce nejedná ani o originály, ale o pouhé sekundární překlady z francouzského zdroje.

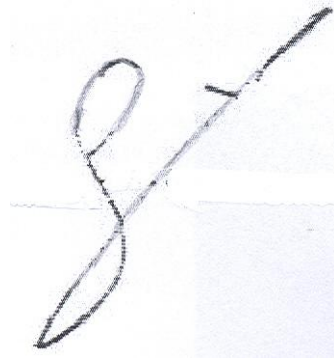
Pasáž obracející se přímo k volební kampani polemizuje s teoretikem Denisem McQuailem o účinnosti zvolené strategie (s. 25): „ačkoli by někteří teoretici, na příklad Denis McQuail, nesouhlasili, považují následující činitele při tvorbě volební strategie za důležité (...) Na základě výše zmíněných činitelů může být volební kampaň zacílena přesněji a tudíž být efektivnější (...)” Nahlédneme-li však do citovaných statí McQuaila, narazíme na velmi precizní rozbor působení mediálních kampaní, kde je tematizován především všudypřítomný moment nezamýšlených účinků. McQuail mnohými texty i událostmi dokládá nepřímou úměru mezi zvolenými strategiemi a očekávatelnými výsledky. Kolize autorky s McQuailem spíše poukazuje na tendenci a přání autorky pracovat s jasnými a nekomplikovanými konstrukty. Vzdor však vyznívá naivně.

Samotná aplikace rozvržených teoretických modelů simulakra a hyperreality se jeví živěji, ač mnohdy ne vždy důsledně. Autorka např. obdivuje “skutečně ojedinělou” (s. 26) stylizaci K. Schwarzenberga do punkového hnutí a definuje cílovou skupinu jako “vzdělané občany”. Právě z této skupiny vzešly kritické námitky proti zneužití produktivní subverze hnutí punk v kampani a je otázka, zda to byla šťastná volba.

Práce zaměřila zajímavé interdisciplinární téma, které nabízí výhody (pestrost, kreativitu), ale i rizika – ovládnout mnohotvarý živel. A to se nepodařilo. Bezpochyby je patrná chuť hlubokého záběru a ambice předložit náročnou a precizně napsanou práci. Dokonce se zdá, že autorka disponuje potřebným potenciálem, avšak chybí jakási produktivní pochybnost a respekt před hutností textů a jejich skutečným dosahem. Práce taktéž postrádá několikero revizních čtení a působí torzovitě. Do zodpovězení uvedených otázek musím trvat na klasifikaci dobře.

Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh na klasifikaci bakalářské práce: **dobře**

A handwritten signature in black ink, consisting of a large loop on the left and a long, thin stroke extending to the right.

.....
podpis vedoucího bakalářské práce

V Českých Budějovicích dne 7. 6. 2014

Stupeň kvalifikace:	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	---------	-------------	-------	-----------